

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Debbie Macomber
ROSE HARBOR IN BLOOM

Copyright © 2013 by Debbie Macomber

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin House LLC

ISBN 978-86-10-02078-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DEBI MAKOMBER

Cvetovi
USPOMENA

Prevela Ana Anastasijević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Avgust 2013.

Dragi prijatelji,

Dobro došli u drugi nastavak serijala o gostionici *Zaliv ruža*. Džo Mari jedva čeka da vam ispriča šta se dalje dešavalo u gostionici. U njoj stalno ima gostiju, pa ćete uživati da upoznate Kenta i Džuli Šivers, koji proslavljaju pedesetogodišnjicu braka – jedini problem je što oni više ne mogu da smisle jedno drugo. Njihova unuka arbitrira u tom nesporazumu i ima posla s momkom koji živi pored njih, običnim štetočinom... ali koji ne može da odvoji pogled od nje. A tu je i Meri Smit...

Ali čekajte, trčim kao tele pred rudu. Dešava se to romanopiscima. Zaljubimo se u svoje pripovesti i likove, pa imamo muke da ne izbrbljamo odmah ceo zaplet.

Ono što zaista želim jeste da se u gostionici osećate kao kod kuće. Džo Mari je ispekla kolače za ovu veliku proslavu koju... Opa, evo opet brzam. A dabome, tu je i majstor Mark, što... dobro, dosta je. Neću više ni reč da kažem. Ostavljam vas da okrenete stranicu i otpočnete sa čitanjem.

Molim vas da sednete i opustite se. Obećavam da neću više odugovlačiti. Svakome u Sidar Kovu stalo je da budete obavešteni o svemu što se događa, a kao i obično – toga ima mnogo.

Međutim, pisci mnogo vole nešto drugo... povratne informacije. Volela bih da čujem šta vi mislite. Možete me pronaći na različitim adresama. Moj veb-sajt *DebbieMacomber.com* je među njima, *Fejsbuk* je druga adresa; naravno, uvek možete da pišete na P.O.Box 1458, Port Orchard, WA 98366. Zaista bih volela da saznam vaše mišljenje.

Najtopliji pozdravi,
Debi Makomber

*Piteru i Morin Klajnknegt,
našim zabavnim prijateljima iz Floride.
Za vino, golf, pletenje i prijateljstvo.*

PRVO POGLAVLJE

Zaliv ruža bio je sav u cvatu. Duž čitavog imanja bili su nanizani purpurni rododendroni i crvene azaleje. Stajala sam na tremu, naslonjena na čvrsti beli stub i gledala svoje imanje i gostionicu. Na drvenoj ploči postavljenoj na ulazu u dvorište divnim slovima bilo je napisano „Gostionica *Zaliv ruža*“, ispod čega je stajalo i moje ime, Džo Mari Rouz.

Nikad nisam ni pomislila da ću jednom biti vlasnica gostionice i da ću upravljati njom. Ali takođe nisam mogla zamisliti ni da ću ostati udovica u tridesetim godinama. Ako sam nešto naučila na ovom putu koji zovemo život, to je da se on često preokrene sasvim neočekivano, preusmeravajući nas sa staze koja nam se dotle činila tako ispravnom. Prijatelji su me savetovali da ne kupujem gostionicu. Mislili su da će ta promena biti previše drastična: značila je više od preseljenja i napuštanja mog dotadašnjeg radnog mesta; značila je da će mi se život potpuno promeniti. Mnogi su mislili da bi trebalo da sačekam najmanje godinu dana posle Polove smrti. Ali moji prijatelji su pogrešili. U gostionici sam pronašla spokoj i, što me je iznenadilo, u izvesnoj meri i zadovoljstvo.

Dok nisam kupila gostionicu, živela sam u srcu Sijetla. Zbog posla i ostalih obaveza nisam imala kućne ljubimce, ako ne računamo vreme kad sam bila sasvim mlada. Ali, ubrzo pošto sam se doselila u Sidar Kov, usvojila sam Rovera. Za samo nekoliko kratkih meseci postao mi je veoma drag; bio je moja senka, moj pouzdani pratilac.

Rover je bio pas iz prihvatilišta kog sam dobila uz pomoć Grejs Harding, bibliotekarke iz Sidar Kova. Grejs je volontirala u prihvatilištu za napuštene ljubimce i sugerisala mi da nabavim psa. Mislila sam da bi mi odgovarao nemački ovčar, ali sam se umesto toga vratila kući s tim kratkodlakim mešancem, običnim džukcem. U skloništu su ga nazvali Rover, jer je bilo očigledno da je bio lualica koja je već duže vreme bazala naokolo.

Iz dela dvorišta u kom sam planirala da zasadim ružičnjak, a možda i da napravim paviljon, mrmljanje prekide moja razmišljanja. Bio je to Mark Tejlor, majstor kog sam unajmila da napravi tablu koja je stajala na ulazu u prednje dvorište.

Mark je bio vrlo zanimljiv lik. Zatrpavala sam ga poslovima, ali sam pre izvesnog vremena zaključila da me je počeo smatrati i prijateljicom. Ponašao se kao prijatelj u najvećem broju prilika, ali bi se često pretvorio u prgavog, nesimpatičnog, svadljivog, nerazumnog... i ova lista se nastavljala.

„Šta je bilo?“, doviknuh ja.

„Ništa“, zakevta on u odgovor.

Očigledno, iz njega je ponovo progovarala ta loša narav.

Pre nekoliko meseci tražila sam od Marka da prekopa veliki deo dvorišta za ružičnjak. Rekao mi je tad kako taj posao stoji sasvim nisko na njegovom spisku obaveza. I izgledalo je da na njemu radi samo kad je raspoložen, što nažalost nije bilo često, ali sam ipak mislila da će rok od mesec dana ili dva biti prihvatljiv zbog ostalih poslova koje je za mene već obavljao. Da budem fer prema Marku, i zima je bila vrlo oštra. Ipak, moja očekivanja nisu bila ispunjena. Htela sam da žbunovi ruža dosad već budu posađeni. Nadala sam se da će ružičnjak biti u punom cvatu u vreme kad budem svečano otvorila kuću za predstavljanje Privrednoj komori Sidar Kova. Teškoća s Markom bila je i u tome što je on pravi perfekcionista. Trebalo mu je nedelju dana samo da premeri dvorište. Kanapi i linije izvučene kredom bili su našarani s kraja na kraj tek pokošenog travnjaka. Da, pre nego što je počeo s merenjem, Mark je insistirao da trava bude pokošena.

Uglavnom nisam bila preterano nestrpljiva, ali, što je mnogo, mnogo je. Mark je bio vešt majstor i još nisam pronašla nešto što *ne ume* da napravi. Bio je zaista momak za sve i uglavnom sam u vremenu koje je bilo za mnom osećala da sam prava srećnica što se mota okolo. Izgleda da sam,

kako je vreme prolazilo, pronalazila sve više i više sitnih poslova koji su zahtevali njegove intervencije.

Pošto sam bila početnik u ovom poslu i ne baš previše spretna, bio mi je potreban neko u koga mogu da se uzdam za manje popravke, ali je zato moj plan za ružičnjak bio zanemaren skoro do poslednjeg trenutka. Zbog brzine kojom je Mark radio, pomirila sam se sa činjenicom da nije moguće da sve bude spremno pre nedelje po podne.

Posmatrala sam ga kako se uspravlja i briše obrve nadlanicom. Podigavši pogled, primetio je kako ga gledam s trema. „Opet imate neke primedbe?“, upita me on.

„Reč nisam *rekla*.“ Uočivši njegovo raspoloženje, naterala sam sebe da se ugrizem za jezik pre nego što kažem nešto što će ga izbaciti iz ravnoteže. Marku je bila dovoljna i mala kritika, pa da se okrene i za taj dan završi s poslom.

„I ne morate ništa da kažete“, progundā on. „Umem ja i mrštenje da uočim.“

Rover diže glavu prema Marku čim oseti njegov neprijatan ton, pa onda pogleda u mene, kao da očekuje nastavak verbalnog dvoboja. Moram priznati da sam bila pomalo razočarana što sam morala da otčutim, jer bih ga rado zalepila s nekoliko dobro odabranih reči. Umesto toga, ljubazno sam mu se nasmešila, odlučivši da držim jezik za zubima. Bilo je dobro što je naplaćivao za čitav posao, a ne po satu.

„Samo vi kažete šta imate da kažete“, navaljivao je Mark.

„Čini mi se da sam vam već rekla kako hoću da ružičnjak bude posađen pre nego što svečano otvorim gostionicu“, rekoḥ, učinivši sve što mogu da mi se u glasu ne oseća razočaranje.

„Pa mogli ste onda to ranije da mi kažete“, odbrusi on.

„I jesam.“

„Očigledno mi je to onda promaklo.“

„Dobro, nemojte da se ljutite.“ Nije bilo svrhe svađati se s njim na ovaj kasni datum. Pozivnice su već bile poslate, a događaj, bilo dvorište gotovo ili ne, bio je planiran baš za ovaj vikend. Bilo bi prvo čudo ako bi Mark dotle ipak sve završio. Više nije imalo smisla sekirati se zbog toga.

Ruku na srce, i ja sam bila kriva za ovo kašnjenje koliko i Mark. Često sam ga, pre nego što bi uopšte počeo da radi, pozivala da popije kafu. Smatrala sam da je interesantan isto koliko i prgav. Možda je najneobičnije od svega bilo to što je postao jedan od mojih najbližih prijatelja u Sidar Kovu, pa je prirodno što sam htela da saznam o njemu sve što je bilo moguće. Problem je bio u tome što nije bio neka pričalica. Više sam o njemu naučila dok smo igrali skrabl nego iz razgovora. Bio je pametan i dobar protivnik, i imao je bogat rečnik.

Čak i sad, posle pet meseci, izbegavao je moja pitanja i nikad ništa iz ličnog života nije pominjao. Nisam znala je li nekad bio oženjen, ni ima li porodicu u okolini. I pored svih naših razgovora, najviše sam o njemu saznala sopstvenim zaključivanjem. Živeo je sam. Nije voleo da razgovara telefonom i bio je ljubitelj slatkiša. Pokazivao je osobine perfekcionista i voleo da posao obavi kako treba. To je bilo sve što sam naučila o čoveku kog sam viđala u proseku četiri ili pet puta nedeljno. Činilo se da uživa u našim razgovorima, ali se nisam zanosila. Ono što ga je zanimalo nisu bili moja pamet ili šarm, već kolači koji su često bili služeni za vreme njegovih poseta. Da nisam bila tako radoznala kad je o njemu reč, verovatno bi odmah počinjao s poslom. Pa, od ovog časa nadalje imaću manje vremena za ono što sam zvala našom pauzom za kafu.

Gundajući sebi u bradu, Mark se vrati kopanju i slaganju kvadratnih busenova trave po pripremljenoj zemlji. Odsecao je svaki komad busena precizno, kao da servira podjednake porcije svadbene torte.

Uprkos razočaranju zbog kašnjenja i tog njegovog specifičnog, uvrnutog pristupa poslu, još neko vreme nastavila sam da stojim naslonjena na stub na tremu i posmatram kako radi. Dan beše svetao i sunčan, pa sam rešila da ne dozvolim da propadne. Jedan od najomraženijih poslova bio mi je pranje prozora, posebno onih spoljašnjih, ali je i to moralo da bude obavljeno. Shvatila sam da za to boljeg vremena neće biti.

Vruća voda postala je mlaka do trenutka kad sam potopila sunder u plastičnu kofu. Pogledah gore prema visokim prozorima, uzdahnuh, pa privukoh merdevine bliže zidu kuće. Da je Pol živ, pomislila sam, sad bi se

pentrao po merdevinama. Odmahnuh glavom da se podsetim da bih, da je živ, i ja živela negde drugde, a ne u Sidar Kovu.

Ponekad sam se pitala da li bi Pol prepoznao ženu kakva sam postala u poslednjih godinu dana. Moja gusta tamna kosa u zadnje vreme bila je mnogo duža nego pre. Najčešće sam je nosila skupljenu u rep. Ona mi je ranije zbog posla uvek bila profesionalno negovana i kratka, ali sad je porasla sve do dužine kada je, kad bih je ostavila da slobodno pada, dosezala sve do ramena.

Mark, koji je retko komentarisao bilo šta, rekao mi je da izgledam kao da sam još tinejdžerka. Prihvatila sam to kao kompliment, iako sam bila prilično sigurna da mu nije bila namera da ih deli. Sumnjala sam da je Mark provodio mnogo vremena sa ženama, zato što je uspevao da smisli samo grube komentare, a jedva da je i bio svestan onoga šta bi izgovorio.

Frizura nije bila jedina promena u mom izgledu. Nestala su ona stroga radna odela, uske suknje i postavljeni sakoi, koji su bili uobičajena uniforma za moje radno mesto u banci. Zamenili su ih farmerke i džemper, i obično kecelja preko toga. Jedno od iznenađenja kad sam postala vlasnica gostionice bilo je to koliko sam uživala u kuvanju i pečenju. Često bih provela čitavo prepodne u kuhinji praveći najrazličitija jela. Dok nisam kupila gostionicu, nisam imala mnogo prilike da pripremam neke složene obroke, a sad sam otkrila da mogu uživati u knjigama s receptima sa istim zanosom kao kad bih čitala bestselere *Njujork tajmsa*. Pečenje mi je odvrćalo pažnju, pa sam provodila čitava popodneva praveći divne mafine i hlebove koje bih servirala gostima za doručak. Dobila sam i nekoliko kilograma zbog svih đakonija koje sam spremala, ali sam radila na tome da smršam. Srećom, moje omiljene farmerke još su mi bile taman.

Nekad bih iznenada zastala, pitajući se da li bi Pol mogao da prepozna ovu novu mene – najviše zato što ni ja sebe nisam mogla da prepoznam. Promenila sam se, što je, pretpostavljam, bilo normalno. Čitav moj svet okrenuo se naglavačke.

Pošto sam potopila sunder u sapunicu, popela sam se do treće prečage na merdevinama, spremna da operem prljavštinu i prašinu koje su se nagomilavale nekoliko meseci. Namrštih se zbog oporog mirisa sirćeta, koje je moja majka preporučivala za pranje prozora. Na nesreću, nisam

baš dobro odredila odnos vode i sirćeta – zaključivši da je kofa dovoljno velika, ispraznila sam pola flaše sirćeta u vruću vodu – pa je sad smrdela kao bure s kiselim kupusom.

„Šta to radite?“ dreknu Mark preko dvorišta.

„Pa šta mislite da radim?“ odgovorih, odbijajući da dopustim da njegovo loše raspoloženje deluje na mene. Biti Markov prijatelj značilo je imati mnogo više od pristojne količine strpljenja.

On zabi vile u travu i poče da maršira kroz dvorište kao vojnik koji kreće u boj. Čitavo lice bilo mu je namrgođeno. „Bežite odatle.“

Ja ostadoh smrznuta na trećoj prečazi. „Šta ste rekli?“ To mora da je bila nekakva šala.

„Čuli ste me.“

Gledala sam ga u neverici. Nema šanse da dozvolim Marku da određuje šta mogu, a šta ne na mojoj teritoriji.

„Merdevine su opasne“, reče on, ljutito skupivši šake u pesnice.

Reših da ga ignorišem, popeh se na sledeću prečku i počeh da perem prozor.

„Zar ne znate da se šezdeset odsto nesreća u kućama dešava zato što neko tresne s merdevina?“

„Nisam čula za to, ali znam da šezdeset posto svih statističkih podataka nastaje tako što ih neko smisli na licu mesta.“ Mislila sam da će ga moj odgovor zabaviti, ali to se nije dogodilo. Naprotiv, njegova natmurenost postade dublja i mračnija.

„Ne bi trebalo da se penjete na merdevine. Za ime božje, Džo Mari, urazumite se.“

„Ja?“ Ako iko treba da se urazumi ovde, onda je to Mark.

„Opasno je gore.“

„Predlažete da raširim ispod zaštitnu mrežu?“ Zvučao je kao da sam se popela na ivicu prozora na pedeset devetom spratu nekog oblakodera, a ne na merdevine.

Mark ne odgovori na moje pitanje. Stisnuo je usta u tanku zategnutu liniju. „Neću da se raspravljam oko toga.“

„Dobro, nećemo da se svađamo. Ja perem prozore, a vi se lepo vratite sađenju mojih ruža.“

„Ne“, navaljivao je on.

„Ne?“

„Ima da stojim ovde sve dok ne prestanete s glupostima i ne sidete odatle.“

Jedva se uzdržah. Mark me je tretirao kao nekakvo derište, a ne kao odraslu ženu sposobnu da se sama brine o sebi. „Pretpostavljam da treba da vam budem zahvalna što brinete.“

„Ne budite smešni“, reče on. „Brinem zbog toga što možete slomiti vrat, a ja neću biti u blizini da gledam kako se to dešava.“

„Kako brižno od vas“, progundah, nesposobna da sakrijem sarkazam u glasu. Njegov stav i reči stvarno su me ljutili, pa prestadoh da obraćam pažnju na njega i nastavih s pranjem prozora. Kad sam oprala gornja dva, pažljivo sidoh niz dve prečke, samo da bih mu pokazala kako sam sposobna da budem oprezna. Mark je rukama pridržavao merdevine kako bi ih učinio stabilnijim.

„Još ste tu?“ upitah, iako sam vrlo dobro znala da jeste.

On opet ne reče ništa.

„Ne plaćam vas da stojite ovde i gledate me kako radim“, podsetih ga.

On suzi oči. „Dobro, onda dajem otkaz.“

Nisam mogla da verujem rođenim ušima. „Ne, nećete.“

Za samo nekoliko sekundi on side s trema i ljutitim koracima pohita preko dvorišta.

Skočih s preostale dve prečke i pojurih za njim. Obično ne gubim lako živce, ali on je svojim ponašanjem ispritiscao svu moju pogrešnu dugmad. Suviše sam nezavisna da mi bilo ko, a posebno neki muškarac, diktira šta smem, a šta ne smem.

„Ne možete da date otkaz“, rekoh mu. „A svakako ne možete da odete iz mog dvorišta ovako raskopanog.“

Mark se ponašao kao da nije čuo ni reč od onoga što sam kazala. Umešto toga, pokupio je svoje vile i drugi alat, koje je većinom bio ostavio u travi.

„Imamo ugovor“, podsetih ga.

„Tužite me.“

„Dobro, tužiću vas... Odmah ujutru pozvaću advokata.“ Nisam ga imala, ali sam se nadala da bi njegovo pominjanje dovoljno prodrimalo Marka da shvati kako se potpuno budalasto ponaša. Ali trebalo je da budem pametnija; Mark nije davao ni pet para za to.

Rover je išao za mnom preko travnjaka i ostajao uz mene. Nisam mogla da verujem šta Mark radi. Posle svih tih meseci bio je spreman da ode zbog nečeg ovako glupog. To nije imalo nikakvog smisla.

Sa vilama i ašovom u jednoj, a kutijom sa alatom u drugoj ruci, on pođe, a onda kao da se predomislio, jer se naglo zaustavio i okrenuo.

Podoh prema njemu, zahvalna što se dozvao pameti.

„Dajte tom advokatu broj mog mobilnog.“

„Kako da ne. Uglavnom zaboravljate da ga ponesete, a i baterija vam je skoro stalno prazna.“

„Kako hoćete. Dajte mu onda broj mog poslovnog telefona, kad ste toliko zapeli da me tužite.“

„To ću i da uradim.“ Leđa mi se ukočiše kad Mark napusti moje imanje. Pogledah naniže u Rovera, koji beše nakrivio glavu na stranu, očigledno smatrajući da je teško shvatljivo to što se upravo dogodilo i zašto se dogodilo. Nije bio jedini.

„Nije on vredan ljutnje“, posavetovah psa, a onda, zato što sam bila napola zabrinuta da bi Rover mogao da pojuri za Markom, čučnuh i pomilovah ga po glavi. „Sve ionako traje deset puta duže nego što bi trebalo.“ Podigavši glas da bi i Mark mogao to da čuje, dodadoh: „Baš dobro što smo ga se ratosiljali.“

Ustadoh i ostadoh nasred dvorišta dok se Mark potpuno nije izgubio iz vida. Tek tad dopustih sebi da mi se ramena opuste u znak potpunog poraza.

Sve ovo bilo je potpuno blesavo. Sat ranije pijuckali smo zajedno čaj i kafu na tremu, a malopre sam mu zapretila tužbom. Ali, zbog toga kako sam se trenutno osećala, bila sam sigurna da je to i zaslužio.

Vrativši se pranju prozora, bila sam toliko uzrujana da sam ribala i glancala stakla sve dok nisu zaslepljujuće bleštala i skoro me zaslepila. Završila sam posao u rekordnom vremenu, a mišići ruku boleli su me od snažnog i žustrog trljanja. Oko pola sekunde bila sam u iskušenju da

pozovem Marka i izvestim ga da sam preživela ovaj opasan posao, ali sam se brzo predomislila. On će meni morati da se izvini zato što je prekoračio granicu i tretirao me kao da sam neko malo dete.

A da se ja izvinim njemu – taj film neće gledati. Međutim, poznavala sam ga dovoljno dobro da sam znala koliko ponekad ume da bude tvrdoglav. Ako je rekao da se neće vratiti, sigurna sam da je tako i mislio.

Bes me je ispunjavao čitave te večeri. Nisam to htela sebi da priznam, ali bila je istina da će mi Mark nedostajati. Navikla sam da stalno svraća, ako ni zbog čega drugog, onda bar zbog kafe. On je zauzvrat nudio mnogo, revanširajući mi se za kolačiće i druge đakonije koje sam pekla. Bilo nam je prijatno kad smo bili zajedno. Bio je dobar prijatelj i ništa više, i ja sam to zaista mnogo cenila.

U nastojanju da zaboravim ono što se dogodilo, ispraznila sam kofu prljave vode u slivnik vešernice, isprala sunder i stavila ga da se suši, a zatim ušla u kancelarijicu.

Imaću goste koji će stići ovog vikenda, što je bila i dobra i loša vest. Prva na mom spisku bila je misteriozna Meri Smit. Primila sam njenu rezervaciju čim sam otvorila gostionicu i stalno mi se motala po glavi. Zvučala je nesigurno, neodlučno, kao da nije bila uverena da je pametno da rezervišete tu sobu.

Gostionica je rezervisana i za jednu zabavu. Originalno je poziv došao od Kenta Šiversa, koji nije zvučao nimalo uzbuđeno zbog urnebesna koji je njegova porodica planirala za njega. Kent i njegova žena Džuli trebalo je da proslave pedesetogodišnjicu braka obnavljanjem zaveta. Za članove porodice rezervisala sam kasnije još soba. Sedam od ukupno osam mojih soba biće zauzeto u subotu.

Međutim, samo jedan od gostiju biće ovde u nedelju uveče, i to će biti Meri Smit. Sećajući se njenog oklevanja, ne bih bila previše iznenađena ako otkáže u poslednjem trenutku, ali to se još nije dogodilo. Soba za nju bila je spremna.

Nisam imala mnogo apetita za večerom, pa sam pojela samo čips sa salsom, što inače ne bih izabrala. Pošto sam bila nemirna i besposlena, odlučila sam da ispečem kolače s puterom od kikirikija, koji su mi bili

među omiljenima. Dok su se hladili na radnoj ploči u kuhinji, prisetih se da su ti kolači i Markovi omiljeni.

Rover je ležao sklopčan na tepihu ispred frižidera, jednom od njegovih omiljenih mesta. Činilo se da je zadovoljan, ali ja sam bila nemirna, pa sam špartala prvo po kuhinji, a zatim sam neko vreme besciljno bazala od jedne do druge prostorije. Kad sam konačno otišla u svoju sobu, pokušala sam da štrikam, ali sam neprestano grešila, pa sam najzad odložila igle i vunicu u korpu. Ni televizija mi nije držala pažnju. Knjiga koja mi se samo dan ranije činila izvanrednom sad mi je bila dosadna.

Nije bilo druge nego da priznam – sve ovo dešavalo se zbog svađe s Markom. Sećajući se čitavog događaja, volela bih da sam drugačije razrešila situaciju. Ali realno – šta sam mogla da uradim? Mark je bio kao na iglama i odlučan da se svađa. On je bio taj koji je potpuno izgubio stalожenost. E pa odlično, bio je to pravi kliše u zaključivanju, ali je bilo istina – naš sukob desio se samo zato što je u prirodi njegovog bića da bude arogantan i potpuno nerazuman.

Stvarno, ko drugi bi išao kao tenk protiv nečega što je bilo tako beznačajno kao što je pranje prozora, zbog čega sam morala da se popnem na merdevine? Bio je grub, nametao se i ponašao potpuno iracionalno. Nisam htela to da trpim, ni od njega, ni od bilo koga drugog.

Ipak, rastužilo me je što je došlo do ovoga.

Rover, koji je ležao na svom uobičajenom mestu ispred kamina, podiže glavu i pogleda me prijateljski, a onda je spusti na šape i nastavi da se odmara.

„Pomisli samo na sav novac koji ćeš uštedeti na brašnu i šećeru“, rekoh sama sebi u slabašnom pokušaju da napravim neki štos.

Međutim, uopšte nije bilo zabavno.

Pa dobro, priznajem. Mark će mi nedostajati.

DRUGO POGLAVLJE

Nisam dobro spavala, što je i bilo očekivano posle moje rasprave s Markom. Osećala sam se loše zbog našeg neslaganja, ali nisam smela da mu dozvolim, ni njemu ni bilo kome drugom, da mi određuje šta smem da radim u sopstvenoj kući.

Ako mu je bila namera da raskine ugovor, neka tako i bude. Opasnost od tužbe u najmanju ruku nije ga mnogo uznemirila. Rekla sam to u jeku svađe, ali sam kasnije požalila. Najbolje da ostavim sve onako kako je sada, dok se oboje ne ohladimo.

Bez gostiju kojima bih spremala doručak, imala sam vremena da se razvlačim, uživajući u luksuzu što nemam baš nikakvih obaveza tog jutra, iako je Meri Smit trebalo da stigne negde pre ručka. Rover je išao za mnom do kuhinje, gde sam popila šoljicu kafe. Šetkala sam po tremu sa šoljom u ruci dok je Rover obavljao svoje, zalivajući travnjak. Kad je završio, skočio je na stepenik trema s takvim elanom da nisam mogla zadržati smeh.

Nebo je bilo sivo i tmurno, nagoveštavajući kišu. Nadala sam se da će sunce ipak razbiti oblake i možda sinuti kasnije. Ispijajući kafu, zagledah se u prekopano dvorište i prostor u kom sam se nadala da će se već nalaziti rascvetali ružičnjak, pa rezignirano i ljutito uzdahnuh.

Trebalo je da ispečem nešto tog jutra, mafine ovog puta. Smislila sam da pozovem ili Grejs Harding iz biblioteke ili Pegi i Boba Beldona, vlasnike druge gostionice u gradu, kako bih se raspitala koga da unajmim da završi sađenje i sagradi mi paviljon. U jedno sam bila sasvim sigurna: ko

god da dobije posao, završiće ga mnogo brže nego što bi Mark to uradio da nije odustao.

Ušla sam unutra i nahranila Rovera, a samo što sam vratila njegovu hranu u špajz, začuh kako se ispred gostionice zaustavlja auto. Proverivši na satu, videla sam da je još rano, jedva pola osam. Onda se bočna vrata otvoriše i ja čuh kako Hejli doziva moje ime.

„Ovde sam,“ viknuh u odgovor, a Rover polete prema njoj da je pozdravi.

Hejli Tremont bila je u najstarijem razredu srednje škole, a zaposlila sam je po preporuci Grejs Harding. Hejli je dolazila dva puta nedeljno da mi pomogne u kućnim poslovima, i u još ponečemu što je trebalo uraditi.

Ona obiđe oko ugla, pa uđe u kuhinju. „Dobro jutro“, reče, saginjući se da pomiluje Rovera. Bila je lepa devojka, malena i dobre naravi. Pošto beše vrlo sitna, bilo je zaista teško poverovati da ima osamnaest godina.

Pre nekoliko nedelja Grejs me je pitala treba li mi pomoć. Hejlina porodica živela je na imanju pored ranča Grejs i njenog muža, u oblasti Olala. Grejs mi je ispričala kako se Hejli nada da će se u budućnosti baviti ugostiteljstvom i da joj treba neki honorarni posao koji bi joj doneo malo iskustva i neku ušteđevinu pre nego što na jesen pođe na koledž.

„Htela sam da vidim hoću li vam biti potrebna u subotu ili u nedelju“, upita me ona.

Znala sam da je svečanost povodom njenog maturiranja zakazana za predstojeći vikend. „A kad je matura?“

„U nedelju. Ali mogu da radim ako sam vam potrebna.“ Ona pogleda u zemlju. „Deka i baka dolaze u goste, i tetka Melani, ali mogu da dođem.“

Dobro bi mi došla pomoć u nedelju, ali nisam imala srca da tražim od nje da dođe na dan mature. „Što ne dođeš posle škole danas i sutra?“ Pogledah u nju. „Kvari li ti to planove?“

„Nikako, to je savršeno.“ Oči joj zasijaše kad je shvatila da će u nedelju biti slobodna.

Volela bih da joj mogu dati još više slobodnog vremena, ali mi posao to u ovom periodu nije dozvoljavao.

„Dolazim po podne.“

„Odlično“, odgovorih.